

Handwritten scribble at the top of the page.

חלק ראשון

מכל השנה כמנהג קהלות קדש אישכנז

לא כחדשים ולא כישנים • לאותות ולמועדים לימים ושנים • והכל כאריכות
בכל התפלות • ליתן שכח לאל גורא תהלות • עם כל הפרשיות וההפטרות •
מנוקדים ומוטעמים כבשאר המחזורים לא נמצאות :

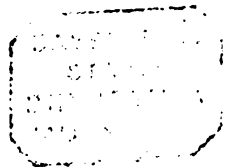
כחנה וכהנה היו ערומות • כל הקורא בראשונים כאלו הם עורות • כי הקריאה בלתי פעמים ונקודות • כגופים בלתי •
נשמות • כידוע לידועי חכמות רשומות • ונדפס באותיות יפות גדולות • טובים לוקנים חקנות בחורים
וגם בתולות • גם חוספגו בו מירש וכיאור הסלות • ישמח בו כל ראה חרות וגילות • מלבד
חדושים אשר לא היו עד הנה • אשר חוספגו כחנה וכתנה • כאשר עעכם תחזינה מישרים •
יעמוד זכות לנו ולבנינו לדור דורים • אמן :

המטה ועשרים לחדש טבת • כחדש
סה כשר
הרשון לשבת אדונינו הדוכס פירו לורדלאן ירה •
דפס בבית מיקד ורדי די קבאלי בשנת חמשה אלפים ושלש מאות ועשרים ושמונה •

ויניציאה

Handwritten notes in the bottom left corner:
אני יוסף בן נתן סליטין
אני יוסף בן נתן סליטין
אני יוסף בן נתן סליטין
דפס ויניציאה
כאלה

דיני פסח

אם יש לשכול מרור זה בחרוסת. וכתב האנור בשם מרר מולין ז"ל הכריכה שעושים זכר למקדש כהלל שהיה בורך פסח מצה ומרור ואוכל. יש לטבול החזרת בחרוסת ולאכול עם החרוסת. אבל באכילת המרור יטבול החזרת בחרוסת וינענע החזרת מן החרוסת שלא יבטל פעמו וכן פסק הראש ז"ל וגדולי איכרא עד כאן. ובכריכה זו אין צריך לומר בלא טבול ובלא ברכה וכו'. וכל שכן לפי כל הני דלעיל דאיכרא טבול. בסור כתב אחי דרבי יחיאל ז"ל מספקא לי בכריכה אי בעיא היסבה כיון דמרור לא בעי היסבה. ובעל המנהגי כתב דבעי היסבה בעבור הכפת שבאה זכר לחיותו. וכתב עוד הרוצה לקיים מצות מן המוכרח לא יסיח עד שיעשה כריכה כהלל דהא משום דלא איתמר הילכתא לא כמר ולא כמר עבדינן לחוסרא כתרתייהו הכי נמי לענין ברכה צריך למיעבד שיעלו שניהם. ובשיחת חולין צריך להזהר אבל טול כרוך לא חי הפסק:

שלחן עורך

ואוכלין כל צרכיהם. ובאשכנז נהגו שלא לאכול צלי בשתי לילות אלו לא צלי של בהם ולא צלי של עוף. בבית מדרש היו אוכלין בצים בסעודת הלילה טרם כל דבר משום דתרגו ביצה ביעתא דבעא רחסנ' לפרקינן כנוב ואנחנו נזהרים שלא לאכול בליל ראשון בשום דבר שיש בקערה של הסדר ועל כן אין אוכלים ביצים בעין כי אם על ידי תבשיל של מרק שעושים סכני טרופות. תבשיל זה נהגו לאכול תחלה משום סעמא דלעיל ראיתי בשם אגודה שיש נוהגים שלא לאכול שלשא בסעודה כדי שלא לעשות יותר משני סבולים. ואמר מהר"ל דאין נכון למשוך הסעודה יותר מדאי כדי שלא יבואו לדיטשיניה ולא יוכלו לאכול אפיקומן. וגם בן שלא יאכל אפיקומן על אכילה גסה דעל השובע צריך לאכול אבל לא על אכילת גסה. וגם שלא ישם התינוקות ושיוכל לומר ההלל שלאחר הסעודה. מכל הני טעמי צריך שלא יפשו סעודתו יותר מדאי ויבפרש כשחל פסח בשבת דאז נמשכים תוך הלילה הרבה בתיקון כל הצריך לקערה של הסדר וכל שכן אם אופין המצות באותה הלילה כמו שעושים מקצת מהמדקקים כדי לחבב טעמו בשעתה. וכבר נזכר לעיל שיכול לברך השוב והמטיב על שינוי יין ולא היו מוסיף על הכוסות ומיהו באגוד איתא דיש מחמירין שלא לשתות יין כי אם ממין אחד.

צפון

לאחר גמר כל הסעודה יאכל אפיקומן ל"ל כזית מהמצה השמור תחת הספה זכר לפסח הנאכל על השובע ויאכלנו בהיסבה ולא יברך עליו ואין צריך לזכרו בסדר וכן אין צריך לטבול בחרוסת ואם שכח ולא אכלו עד שנטל ידיו לברך או שאמר הב לן ונברך או אמילו בידך כבר ונזכר קודם שברך ב"ה הגפן כתב אבי העזרי שישול ידיו ויברך המוציא ויאכלנו ואם לא נזכר עד אחר שברך בורא פרי הגפן לא יאכל פעם אחרת מפני שהיה צריך לברך בורא פרי הגפן על הכוס אח' שיברך ברכת הסוזה שנית ונסצא מרבה בכוסות וכל כי האי גוונא כדאי הם מצורז שלנו לסמוך עליהם כי כלם שמורות משעת לישה ולזה חסכים הראש ומשהתחילו לאכול לא יקחו ממקום לאכול במקום אחר. ואם לאחד שהתחיל לאכול ממנו ישנו כל בני החבורה חשיב כחסידי הדעת ולא יאכלו עוד ממנו אמילו באותו מקום דחשי' כמקום אחר. אבל אם ישנו מקצתם אם לא נשתקעו בשינה אלא נתגממו מעט לא חשיב סילוק ומותרין לאכול עוד ממנו ואמילו אותם שנתגממו. אבל אם נשתקעו בשינה חשיב סילוקהא יאכלו אותם שישינו. ואחר האפיקומן אין לאכול שום דבר בר פכסא מברכת סוזה וכסא דהלילא א' מאן

הצצה עכשיו נושלי הידים בכל דיני הנשילה ומכרי עני וכתב באגודה שהנשילה שנשל לטבול ראשון אינה עולה לנשילה של סעודה לפי שהאגדה הוי הפסק. **מוציא מצה** מברך ברכת המוציא ועל אכילת מצה ונחלקו הפוסקים על איזה מהם מברך המוציא ועל אי' מהם מברך על אכילת מצה והמנהג לפי מה שכתב האנור ומהר"ל שיש לקחת הג' מצות ל"ל הכ' שלימות והפרוסה כאמצע ומברך על שלשתן המוציא כדי לקיי מצות לחם משנה בכ' שלמות ולקיים גם כן דרכו של עני בפרוסה. ויפרוס מהעלינה קצת ולא יפריד הבציעה ויניח התחתונה ויתפוס הפרוס הכונחת באמצע עם העלינה ויברך על אכילת מצה ויבצע העלינה עם הפרוסה ככל אחת כזית וכו' ויצא ידי כל הספקות ואוכל שני כזית יחד. ואם אינו יכול לאכול שניהם בבת אחת אוכל של המוציא תחלה ואח' כך של מצה ומאן דלית ליה אלא כזית דמנטרא לפי דעת הראש יברך על אותו כזית המוציא ואכילת מצה והכריכה יע' בשאר מצות דלא מינטרו.

מרור עושה טבול שני שלוקח מרור והוא א' מהירקות הנזכרות חזרת עולשי תמכה וכו' וטבול בחרוסת וצריך ליקח ביור שיעור זית. ואמר מהר"ל דיכרוך העלי של הכרוך עד שיעמוד בשיעור כזית ולא חשיבי האויר שביניהם להשלים הוית וכתב הטור שיש לנעך החרוסת מעל המרור. וקודם שיאכלנו מברך על אכילת מרור ויאכלנו כלי היסבה ואינו מברך עליו בורא פרי האדמה דהוי דברים חבאים בתוך הסעודה וגם ברכת בורא נפשיות רבות לא נהנין לברך. בלע מצה ולא לעסה יצא דאיתקרי שפיר אכילה. בלע מרור לא יצא דטעם כרוך בעיניו ואמילו בלע מצה ומרור כאחד אמילו הכי יצא ידי מצה ולא יצא ידי מרור. כרכן בס"ב אף ידי מצה לא יצא אכלן בלא מתכוין יצא. כתב הרמב"ם ז"ל היה נכפה ואכל מצה בשע' חליו לא יצא. ואינו יודע אם הוא מוסק דמצות צריכות כונת או אמילו למאן דאמר אין צריכות כונה מורה דכל כי האי גוונא לא יצא. ובעל הלכות גדולות כתב דמצות צריכות כונה וכן כתב הראש ז"ל. אכלן חצאין פי' חצי זית ביחד יצא ובלבד שלא ישהה בין אכילה לאכילת כדי אכילת פרס פירוש שיעור אכילת ארבעה בצים. ויש אומרים שלשה בצים ובתרומת הדשן שאלה כזית של מצה ושל מרור צריך לבלעו בבת אחת או לאי תשובה יראה דמצוה מן הכונח לבלוע כל הכזית כשהוא מוסק בבת אחת והכי מוכח ממרכי פרק ע"פ דכתב אהא דקאמר כורכו בבת אחת ואוכלו פירוש היה נוטל כזית מצה וכזית מרור וכזית חחסת ואת הילך מחזיק בית הבליעה כולי האי דהא כזית היינו חצי ביצה. ויש לומר דהוא דוקא כשהמאכל שלם אבל כשהוא מרוסק מחזיק טפי וכשהוא מגיע לבית הבליעה מרוסק הוא ולכך מחזיק כולי האי ע"כ. מכאן מוכיח דאין לבלוע הזית של מצה מעט מעט דאם לא כן לא היה קשה מידי דשפיר יוכל להכני' כל השלשה זתים לפיו ולכוס אותו ביחד ולבלוע ביחד מעט מעט אלא על כרחך מצוה לבלעו בבת אחת להלל הוא הדין לדין זית אחת של מצה או של מרור עד כאן:

ואין חיוב אכילת מצה לא בליל ראשון אבל מכאן ואילך אם ירצה לאכול דבר אחר הרשות בידו רק שלא יאכל חסץ ואין מברכין על החחסת אף על פי שהיא מצוה לפי שהוא טפל למרור. ואם אין לו ידו לטבול ראשון אלא מרור בלבד יברך עליו בטבול ראשון בורא פרי האדמה ועל אכילת מרור. ובטבול השני יטבולו בחרוסת ולא יברך.

כורך

ונוטל מצה שליטית ובוצע ממנה וכורכה עם המרור ואוכל הכל ביחד. ונחלקו הפוסקים